

Publicerad 2011-04-19 00:29 av storm

när jag var liten och skulle lära mej åka snow board, då satte jag mej alltid så fort jag fått lite fart, så fort det började gå bra. Jag var för rädd för vad jag skulle göra, då backen tog slut, hur jag skulle klara att stanna. Utan att slå mej för hårt.

vem sa åt mitt hjärta att sluta slå

jag kan inte känna, dina fingrar längre
de som vilade så lätt på min kind
inte ett moln på himlen
dina fingertoppar brukade få mig att darra
som ett löv i vinden, som bara du
fick mej att göra

hur har det kunnat bli såhär

vem sa åt mitt hjärta att sluta, slå
för din varma famn och ditt
sätt att se på mej då jag, nyvaken blinkade mot dej
om mornarna

hur hamnade jag här

borde jag vetat, en stjärna faller till sist
vad som göms i snö kommer fram i tö och allt det där
som att jag ser dej nu på riktigt
det regnar utanför mitt fönster

men snälla gå din väg innan jag vänder
hur ska jag annars klara dina
ögon stålar mot mej, de betyder fortfarande allt
men inte tillräckligt
så gå, visa ryggen, släpp mej fri

jag vet att det inte är du

mina ögon har bytt färg och skepnad
du kommer alltid lysa starkast på himlen
du är inte fallen och allt du var det visste jag
men jag har töat fram och
måste gå

för det är jag

mitt hjärta rymmer vidare så fort det
kommer för nära
så rädd för att hitta slutet på vägen, för
hur ska jag kunna gå vidare igen om det brinner ner
till aska

jag kan inte stanna för att se
fler nymånar bilda en skimrande lycka
på din hud, på min hud

jag älskar dej, men måste gå
~~just därför, måste jag gå~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren storm med Poeter.se id #35652 innehar upphovsrätten